

**Chương 460: Thảm Hoạ Cổng (12) - Hoàn Cảnh
Của Ma Vương**
(Số từ: 3181)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:41 PM 12/06/2023

—Đêm đó.

Trong phòng ngủ của Lâu đài Hoàng gia của Edina.

Tôi ngồi trên giường, nhìn Harriet sấy tóc.

Giờ đây Harriet đang mặc một bộ đồ ngủ, không phải bộ quần áo cô vừa mặc lúc nãy.

"Ngủ càng sớm càng tốt, ngày mai chúng ta còn có rất nhiều việc, anh nói muốn đi Đế quốc đúng không?"

"...Anh cho là vậy."

Harriet và tôi đã ngủ chung phòng khoảng sáu tháng nay. (Tluc: (͡° ͜ʖ ͡°) ɾ ɳ ɳ)

Có hai chiếc giường trong phòng ngủ của Ma Vương. Một cho tôi, và một cho Harriet.

Lý do chúng tôi đột nhiên ngủ chung phòng rất đơn giản.

Mối đe dọa ám sát.

Hành động của những kẻ ghét tôi bắt đầu thành hiện thực.

Mặc dù điều đó không xảy ra quá thường xuyên, nhưng họ vẫn kiên trì thử các phương pháp khác nhau bất cứ khi nào tôi quên.

Đó là ngộ độc, và các cuộc tấn công vào ban đêm. Đã có nhiều lần những người bên trong lâu đài là đồng phạm.

Họ thậm chí còn không bị mua chuộc.

Có những trường hợp những người ghét tôi ngay từ đầu đã hợp tác với kế hoạch ám sát.

Harriet và Olivia đã cứu được tôi khỏi suýt chết sau khi uống phải chất độc chết người.

Ban đầu là nghiên cứu về ma thuật và vật phẩm ma thuật mới, Harriet đảm nhận vai trò người Thư ký và không bao giờ rời xa tôi.

Kể từ đó, Harriet bắt đầu kiểm tra chất độc tất cả những thực phẩm tôi ăn, và tôi thậm chí còn mua một tài năng gọi là [kháng độc] bằng điểm thành tích của mình.

Tôi có thể đối phó với các cuộc tấn công vật lý nhờ những cảnh báo của [Trực giác], nhưng chỉ những người đã từng trải qua mới biết cảm giác rùng rợn khi nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đang chìa dao găm vào cổ họng mình khi tôi đang ngủ.

Nhiều người ghét tôi.

Ngay cả những người dân của Quần đảo Edina, những người mà tôi đã cứu, cũng biết rằng

nguyên nhân sâu xa của tất cả những điều này là do Ma vương và ghét tôi vì điều đó.

Ngay cả sau khi thay thế toàn bộ nhân viên lâu đài bằng những người không mất ai trong sự cố Cổng, những điều như vậy vẫn xảy ra.

Không phải ai cũng có thể ghét tôi, nhưng tôi không thể chỉ có nhân viên lâu đài là những con quỷ tuyệt đối phục tùng tôi. Các vấn đề phân biệt đối xử và khuất phục con người sẽ chỉ gây ra nhiều phản ứng dữ dội hơn.

Không chỉ tôi bị quấy rối bởi các cuộc tấn công, mà Harriet cũng vậy.

Vì tôi không chết, họ đã cố giết những người xung quanh tôi.

Đó là tất cả?

Đã có lúc tôi tỉnh dậy và thấy Antirianus đã trói chặt tôi và đang cười khẩy với tôi từ bên ngoài Cung điện.

Điều gì sẽ xảy ra nếu người đến gặp tôi là một pháp sư từ Đế chế hoặc Black Order thay vì ông ta?

Mặc dù đó là một trong những hành động tàn bạo của Antirianus, ký ức về ngày hôm đó vẫn khiến tôi ớn lạnh sống lưng.

Chỉ vì Đế chế và Black Order không biết vị trí của tôi nên tôi mới an toàn. Tôi nhận ra rằng nếu một pháp sư tầm cỡ như Antirianus muốn giết tôi, họ có thể lấy mạng tôi bất cứ lúc nào.

Mặc dù hệ thống phòng thủ không hoàn toàn vô dụng, nhưng chúng có thể bị chọc thủng bất cứ lúc nào.

Đó là lý do tại sao, kể từ đó, Harriet và tôi ngủ chung phòng, và trước khi đi ngủ, chúng tôi có thói quen ngủ với vô số thiết bị ma thuật và kết giới tại chỗ, gần như bịt kín phòng ngủ.

Lúc đầu, cả Harriet và tôi đều cảm thấy lạ lẫm và trần trọc, nhưng cuối cùng, thời gian đã chữa lành

vết thương và chúng tôi đã quen với những điều này.

Không thể tránh khỏi những tin đồn lan truyền về việc Ma vương ở chung phòng ngủ với Thư ký của mình mỗi ngày.

Đáng ngạc nhiên là Olivia không tức giận về điều đó.

Cô ấy quan tâm đến tôi nhiều hơn, biết tôi đã bị đe dọa như thế nào bởi những âm mưu ám sát.

Dù sao.

Mọi người đều biết rằng mối quan hệ của tôi với Harriet trên thực tế là mối quan hệ của một cặp vợ chồng, nhưng tôi không thể làm gì được.

Thực tế.....

Tại thời điểm này, tôi tự hỏi liệu có nhiều sự khác biệt giữa điều đó và cảm giác của tôi bây giờ không.

Ở một khía cạnh nào đó, khả năng xử lý tình huống của Harriet tốt hơn hẳn các pháp sư cấp cao của Hội đồng.

Trong hầu hết các tình huống khủng hoảng, tôi xử lý các mối đe dọa về thể chất và Harriet xử lý các mối đe dọa bằng Ma thuật, vì vậy, theo lẽ tự nhiên, Harriet và tôi dành phần lớn thời gian bên nhau để bảo vệ nhau do vai trò bổ sung của chúng tôi.

Harriet, với mái tóc khô, ngồi trên giường và đặt một cuốn sách cuộn trên bàn cạnh giường ngủ.

"Em đã đặt một cuộn [dịch chuyển tức thời]. Có hơn 20 cuộn, vì vậy anh có thể sử dụng chúng bất cứ khi nào anh đang vội."

"Được rồi."

"Em có nên đi với anh không?"

Harriet xoa tóc nhìn tôi chăm chú.

"Không, có vẻ như sẽ không có gì tốt đẹp. Anh sẽ đi một mình. Sẽ không có nguy hiểm gì đâu."

Dù sao thì tôi cũng sẽ nguy trang bằng chiếc nhẫn của Sarkegaar, nên không có nguy cơ bị lộ.

Tôi không biết tình hình, và cảnh tôi sẽ thấy ở Đế chế sẽ không dễ chịu với bất kỳ ai. Tôi dự định đi lạng lã và trở về lạng lã.

Tôi nằm xuống giường, và Harriet dựa vào giường, ngồi với một cuốn sách mở giữa hai đầu gối và bắt đầu đọc những trang giữa.

Một ánh sáng ma thuật màu vàng nhạt chiếu sáng cuốn sách mà Harriet đang đọc.

“Em có bao giờ ngủ không, hay em chỉ ngấm anh ngủ thôi?”

“Em ngủ đủ rồi.”

Như muốn nói rằng, đừng lo lắng về điều đó và cứ ngủ đi, Harriet ra hiệu cho tôi mà không hề nhìn tôi.

Tôi bận, nhưng Harriet, người phải điều phối công việc của tôi và đảm bảo an toàn cho phòng ngủ, hẳn cũng rất mệt.

Thành thật mà nói, tôi cảm thấy nó.

Tại một thời điểm nào đó, thành tích Ma thuật của Harriet dường như bị đình trệ.

Mặc dù Harriet đã nghiên cứu những gì cô ấy muốn khi có thời gian, nhưng cô ấy không đạt

được nhiều tiến bộ vì thời gian của cô ấy quá hạn hẹp.

Harriet thực sự rất phù hợp để trở thành một nhà nghiên cứu.

Tuy nhiên, không có nhiều người có khả năng, và thậm chí còn ít hơn nữa để tôi có thể tin tưởng, vì vậy cô ấy đã trở thành thư ký và vệ sĩ của tôi vì khả năng đặc biệt của cô ấy.

Có quá nhiều việc phải làm khiến cô không thể làm điều mình thực sự muốn.

Đó là lý do tại sao, trong khoảng thời gian ngắn trước khi chìm vào giấc ngủ, khi tất cả những gì cô ấy phải làm là trông chừng tôi, Harriet sẽ đọc sách.

Tôi nghĩ Harriet sẽ thích Akasha.

Tuy nhiên, Akasha đã biến mất.

Vì vậy, những thành tựu ma thuật được tích lũy trong Akasha trong một thời gian dài đã biến thành một thế giới khác trong chiều không gian.

Có bao nhiêu Ma thuật trong Akasha?

Bây giờ không thể biết được.

Tôi nghe thấy tiếng cô ấy cẩn thận lật từng trang, cố gắng không làm phiền giấc ngủ của tôi.

Tôi nhìn vào khuôn mặt của Harriet khi cô ấy đọc cuốn sách.

"Đồ ngốc."

"Hừm."

Bây giờ, khi tôi gọi cô ấy là Đồ ngốc, cô ấy thậm chí còn không thèm nhìn tôi.

Trên thực tế, là một Thứ ký, cô ấy sẽ không bị gọi như vậy ở bên ngoài.

Chỉ khi chỉ có hai chúng tôi, chúng tôi mới gọi nhau bằng biệt danh cũ.

Vì vậy, có lẽ đó là lý do tại sao Harriet không tức giận.

Vì cô ấy biết rằng tôi chỉ có thể gọi cô ấy như vậy trong thời điểm này.

"Cảm ơn."

Trước những lời đột ngột của tôi, Harriet nhìn tôi với một nụ cười dịu dàng.

“Em cũng vậy.”

Tôi tự hỏi cô ấy biết ơn vì điều gì.

Có vẻ như tôi luôn nhận được, nhưng chưa bao giờ cho đi bất cứ thứ gì.

Tôi không thể hiểu nó chút nào.

Harriet hướng mắt trở lại cuốn sách, và tôi nhắm mắt lại.

***

*Vút!

Ngay lập tức, hàng chục người xuất hiện ở giữa quảng trường thông qua điểm dịch chuyển.

Vì các cổng dịch chuyển hiện không thể sử dụng được, nên việc di chuyển đường dài giờ đây phải được thực hiện thủ công bởi các pháp sư có khả năng sử dụng [Dịch chuyển tức thời hàng loạt].

Khi tình hình ở Quần đảo Edina cho thấy, lẽ tự nhiên là những người có thể di chuyển qua [Dịch chuyển tức thời Hàng loạt] chỉ bao gồm một số lượng nhỏ những người ưu tú.

Và bây giờ, Ellen và cấp dưới trực tiếp do cô chỉ huy đã xuất hiện qua điểm dịch chuyển.

Ellen đã được lên kế hoạch triển khai đến địa điểm tiếp theo ngay sau khi báo cáo nhiệm vụ của mình ở Thủ đô Hoàng gia.

-Ồ...

-Là Anh Hùng...

Ellen Artorius đã trở thành một người nổi tiếng đến mức thuật ngữ "nổi tiếng" là một cách nói nhẹ nhàng.

Về sự tin tưởng của đám đông, Ellen thậm chí còn nhận được nhiều sự ủng hộ hơn cả Hoàng đế trong tình hình hiện tại của Đế chế.

Vì vậy, việc mọi người đổ xô đến Ellen như vậy là điều đương nhiên.

"Anh hùng! Vị cứu tinh của chúng ta!"

"Anh hùng, lần này cô đi đâu vậy?"

"Anh hùng... Cảm ơn cô đã cứu chúng tôi!"

Ellen đã cứu rất nhiều người. Nhiều đến mức không thể đếm xuể.

"Anh hùng! Cô thật tuyệt vời!"

"Anh hùng!"

"Anh hùng, xin hãy trông chừng chúng tôi..."

"Chị ơi, tại sao chị không đến Thủ đô Hoàng gia thường xuyên hơn?"

Ellen đã quá quen với cảnh tượng này đến nỗi cô không còn cảm thấy xa lạ nữa.

Tuy nhiên, Ellen sợ rằng những người đang tuyệt vọng và đau đớn lại gieo hy vọng cho cô.

Cô ấy là nguyên nhân của tất cả những chuyện này.

Mọi người tin vào cô ấy.

Họ đổ lỗi mọi thứ cho Ma Vương và yêu cô ấy.

Không cần phải chạy khắp nơi cứu người như thế này.

Nếu lúc đó cô ấy tin vào Reinhardt thì đã không có chuyện này xảy ra.

Cô không cứu người.

Tất cả là lỗi của cô ấy khi mọi người rơi vào vực thẳm tuyệt vọng này, không thể mặc quần áo đàng hoàng và phải sống như những kẻ ăn xin.

"Tôi yêu cô, Anh hùng!"

Ellen sợ cảnh có quá nhiều người tìm thấy hy vọng ở cô.

Tất cả là lỗi của tôi.

Đó là sai lầm của tôi.

Không thích tôi, không yêu tôi, các người nên ghét tôi.

Người đáng bị ghét không phải là Ma Vương, mà là tôi.

Ellen thỉnh thoảng bị thôi thúc muốn nói những điều như vậy.

Nhưng cô không thể cố tình nhấn chìm những người tìm thấy hy vọng ở cô vào tuyệt vọng.

Cô không thể cho những nạn nhân, những người chịu đựng cuộc sống khốn khổ này bằng cách căm ghét Ma vương và tin tưởng vào Anh hùng, một liều thuốc tuyệt vọng được gọi là sự thật.

Mọi người tìm kiếm sự cứu rỗi ở Ellen.

Do đó, đám đông sôi sục ở Thủ đô Hoàng gia không biến thành một đám đông.

Nếu Ellen nói rằng tất cả những điều này xảy ra là do sai lầm của cô ấy, mọi người sẽ không tin cô ấy ngay từ đầu, và ngay cả khi họ tin thì đó cũng là một vấn đề.

Khoảnh khắc đám đông biết rằng tình huống này xảy ra do sai lầm của Anh hùng và Đế chế, Đế chế sẽ sụp đổ.

Không có Đế chế, sẽ không có loài người.

“Cô sẽ giết Ma Vương, phải không?”

"Ah..."

Một cô gái trẻ níu lấy cánh tay của Ellen và hỏi.

—Ma Vương.

Những người tin rằng hòa bình sẽ đến với thế giới nếu Ma vương bị giết.

Từ ánh mắt khao khát hi vọng của một đứa trẻ đến ánh mắt chứa đầy hận thù của người già.

Niềm hy vọng của nhân loại.

Ellen lo sợ ngày cô phải đứng trước Reinhardt với tư cách là đại diện của nó.

***

—Cung điện Trung tâm Tetra.

"Kernstadt, thủ phủ của Kweilen, không phải là vấn đề. Điều quan trọng là khôi phục thành phố vệ tinh nào trước."

"Phải."

Sau khi hoàn thành báo cáo của mình cho Bertus, Ellen thảo luận về công việc trong tương lai. Cô lặng lẽ nhìn về mặt mệt mỏi của Bertus.

Ngay cả Đế chế hùng mạnh cũng chỉ thành công trong việc bảo vệ một vài thành phố, bao gồm cả thủ đô. Sau khi Đế chế giành lại quyền kiểm soát tất cả các lãnh thổ trực tiếp của mình, nó phải quyết định hỗ trợ đầy đủ cho các quốc gia phụ nào.

Bây giờ họ đang lên kế hoạch bắt đầu công việc khôi phục Kernstadt, nơi có thể được gọi là quốc gia phụ đầu tiên.

Tất cả các cổng dọc trong lãnh thổ của Kernstadt đã bị phá hủy.

Vì vậy, tất cả những gì họ phải làm là loại bỏ những con quái vật đang ẩn náu ở nhiều nơi trong thành phố.

Tuy nhiên, nói thì dễ hơn làm; vô số binh lính, hiệp sĩ và pháp sư sẽ chết trong quá trình này.

Tình hình hiện tại là để chế đang phục hồi trong khi tiêu tốn nguồn nhân lực.

"Cậu nghĩ sao?"

"Thay vì khôi phục từng thành phố một, tôi nghĩ tốt hơn hết là nên bắt đầu dọn dẹp các khu vực xung quanh các thành phố đã được bảo vệ thành công. Dù sao thì sẽ khó có bất kỳ người sống sót nào trong các thành phố bị sụp đổ. Chúng ta có thể làm việc đó dần dần."

"...Điều đó có lý đấy."

Bertus khoanh tay suy nghĩ.

"Charlotte thế nào...?"

Trước câu hỏi của Ellen, Bertus tắc lưỡi.

"...Cô ấy cũng vậy."

Ellen là một Anh hùng của Đế chế.

Như vậy, cô đã nghe không chỉ những câu chuyện mệt mỏi về việc giết Ma vương mà còn cả những hiểu lầm về Công chúa.

Công chúa bị nguyên rủa.

Hãy cẩn thận với Công chúa vì Anh hùng có thể bị hại.

Ellen, người thường xuyên xa Thủ đô Hoàng gia, thường sẽ đến thăm Charlotte khi cô ấy trở lại thủ đô. Xét cho cùng, Ellen là hiệp sĩ hộ mệnh của Công chúa.

Tuy nhiên, Ellen không thể khiến Charlotte mở miệng, giống như Bertus.

Mặc dù không thể bắt cô ấy nói, nhưng Charlotte sẽ khóc khi nhìn thấy Ellen.

Giống như Ellen tự trách mình, Charlotte cũng tự trách mình.

Tất cả những điều này, xảy ra vì họ không thể tin tưởng Reinhardt, được thể hiện rõ ràng một cách đau đớn khi họ nhìn nhau.

Giống như việc Ellen coi mọi thứ là lỗi của mình, thì Charlotte cũng vậy.

Ngay cả khi không trò chuyện, Ellen vẫn có thể cảm nhận được trái tim của Charlotte khi nhìn cô ấy khóc.

Cuối cùng, kết luận là phần lớn đám đông muốn Công chúa chết ngay bây giờ.

"Còn cần gì khác tại hiện trường hay bất cứ thứ gì tương tự không?"

"Như mọi khi, chúng ta cần Power Cartridge."

"Tôi cho rằng... Tôi cũng không chắc khi nào hệ thống sản xuất hàng loạt sẽ sẵn sàng."

—Power Cartridge và Moonshine.

Như Reinhardt đã dự định khi tạo ra chúng để đề phòng Sự cố Cổng, các Power Cartridge giờ đây đã trở thành nguồn cung cấp thiết yếu trên chiến trường.

Các pháp sư thu hút [sức mạnh ma thuật] từ Power Cartridge đang thể hiện sức mạnh khủng khiếp trên chiến trường.

Các chuyên gia cận chiến tiêu thụ Moonshine đã trải qua sự gia tăng nhanh chóng các kỹ năng của họ. Trên thực tế, số người thức tỉnh được [Tăng cường sức mạnh ma thuật] đang tăng theo cấp số nhân.

Do đó, hiện tượng kỳ lạ là các lực lượng quân sự đang chết dần được bổ sung phần nào bằng cách củng cố các lực lượng hiện có đã xảy ra.

Nó được cho là để tăng cường sức mạnh của Ma Vương.

Món đồ mà Bertus từng nghĩ là được tạo ra cho mục đích đó giờ đã trở nên không thể thiếu.

Chỉ sau khi mọi chuyện đã xảy ra, Bertus mới nhận ra rằng lựa chọn mà lẽ ra anh không bao giờ nên đưa ra là câu trả lời đúng duy nhất.

Lẽ ra anh nên để Ma vương đi.

Biết rằng hối hận chẳng ích gì, Bertus đã bị nó giày vò kinh khủng.

Mọi người đều tự trách mình trong tình huống này.

Charlotte cho chính mình.

Ellen cho chính mình.

Bertus cũng vậy.

Tất cả họ đều tin rằng họ phải chịu trách nhiệm.

"Có điều gì đặc biệt để nói không?"

"..."

Ellen im lặng và rồi dường như nhớ ra điều gì đó.

"Tôi nghe nói có một thiên đường ở phía nam."

"Thiên đường?"

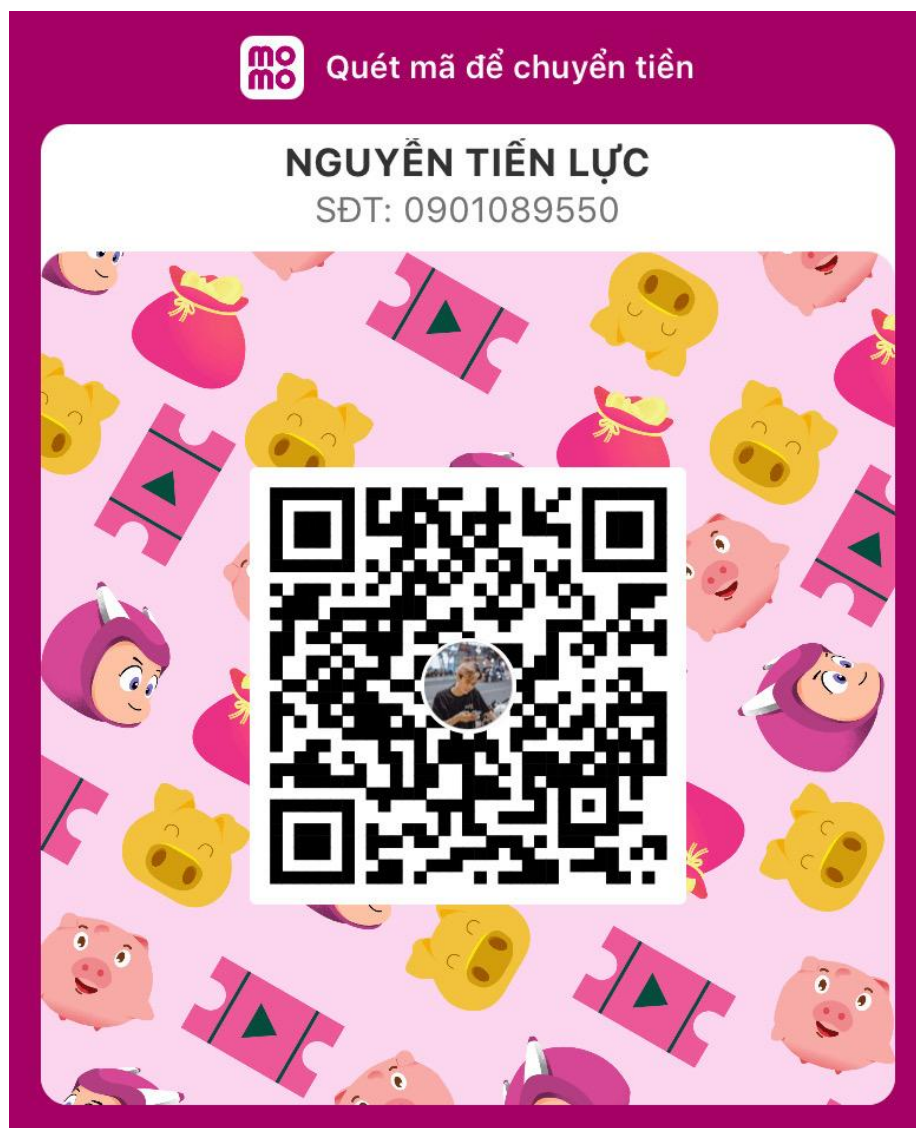
"Ừ, hình như có một... niềm tin kỳ lạ nào đó đang lan truyền."

"...Tôi hiểu rồi. Mọi người có lẽ muốn tin vào những câu chuyện như vậy."

Trong thời điểm tuyệt vọng cùng cực, vô số tin đồn kỳ lạ được tạo ra.

Đó là lý do tại sao Bertus không còn lựa chọn nào khác ngoài việc coi tin đồn đó là vô nghĩa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading